

Wieża Trynitarська, zwana również Bramą Trynitarską, powstała w miejscu furty klasztornej, którą w 1627 r. przeznaczono na dzwonnice i podwyższono. Obecny kształt, w stylu neogotyckim, nadał jej w 1819 r. Antonio Corazzi (autor projektu renowacji katedry).

W 1915 r. wywieziono do Rosji zabytkowy dzwon (obecnie są tu cztery dzwony). Wieża została uszkodzona podczas II wojny, odbudowana w latach 1945–1952.

Ma 64 m wysokości, a na 40 m znajduje się platforma widokowa, z której można dostrzec nawet tereny poza miastem.

Elewacja południowa



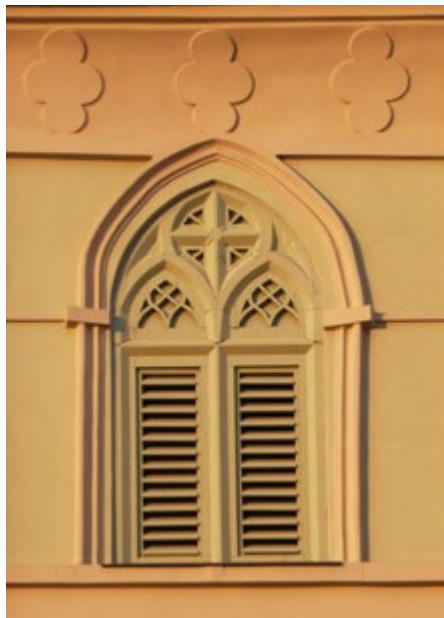
Elewacja północna wieży i fragment pierzei wschodniej rynku



Fot. Jolanta Pol

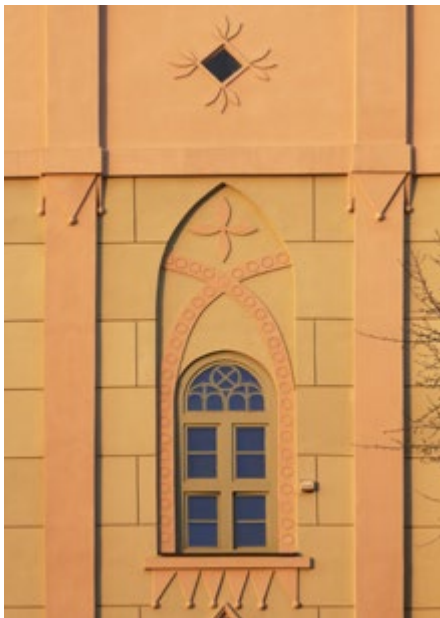
W wieży mieści się Muzeum Archidiecezjalne Sztuki Religijnej, z kolekcją z terenu Lubelszczyzny, m.in. rzeźby sakralnej (głównie barokowej), ikon, obrazów, instrumentów muzycznych, tkanin, lichtarzy.

Wieża w podstawie jest kwadratowa, powyżej węższa i ośmio-boczna, a w ostatniej kondygnacji znów na planie kwadratu.



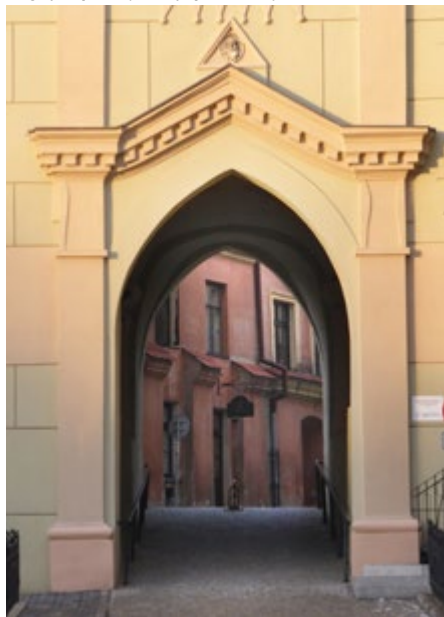
Ostrołukowe okno pseudomaswerkowe (elewacja południowa)

Neogotycki portal (elewacja południowa)



Okno pseudomaswerkowe w blendzie (elewacja południowa)

Otwór bramny, sklepienie pseudogotyckie



Fot. Jolanta Pol

Na platformę widokową prowadzą dębowe schody. Po drodze na tle ceglanych murów umieszczono ekspozycję dzieł sztuki.



Święta Agnieszka (z kościoła św. Anny w Zaklikowie)

Zwiastowanie, XVII w.



Tarabany z XVII w. (wyposażenie ówczesnego wojska)

Dzwon „Maria” (1951), z ludwisarni Felczyńskich z Przemyśla



Fot. Krzysztof Pol



Ekspozycja w wieży, przy schodach



Fot. Krzysztof Pol